

zeggen, verfijnden kunstsmaak" — „een goed gevulde maag doet een mensch in zijne ware gedaante zien; een leege maag maakt hem abnormaal en ik heb het liefst te doen met menschen in hun normale zijn, vooral wanneer zij beneden mij staan."

Wát gezegd wordt is niet beter dan de vorm, waarin 't ons wordt kenbaar gemaakt.

* * *

Het oproer ontweken, een tafereel uit het najaar van 1830 door L. Zegers Veeckens H.zn. gepensioneerd generaal-majoor, Amsterdam, Van Holkema en Warendorf, 1897.

De schrijver pakt eens op zijn gemak uit en vertelt zonder een spoor van aanstellerij, zoo heel huiselijk weg, het een en ander van een dominé-s-familie (Nederlanders) die bij 't uitbreken van den opstand nog in België waren. Met moeite komen zij op veilig grondgebied, maar de predikantsdochter moet later vernemen dat haar vroegere verloofde (een Belg) als officier is gesneuveld in een gevecht met de Hollanders. Gelukkig slaagt zij er in „aan de troostreden van hare ouders het oor te leenen en tot het besef te komen dat de roemvolle dood van haren Willem niet alleen een stralenkrans vlecht om zijn hoofd, maar ook balsem goot in de wonde van haar jong hart en bevrijding tevens, hoe smartelijk ook, — uit haar onaangename toestand" (van verloofde aan een Belgisch officier). Het meisje is, behalve met een zeldzaam praktisch ingericht hart, ook nog begaafd met een mooie stem, wat haar ook alweêr niet belet „een waardige huisvrouw, een zorgvolle moeder, een liefderijke echtgenoot te worden. Haar geniaal muziektalent is echter niet verloren gegaan."

Wij vermoeden dat de schrijver van *Het oproer ontweken* heel wat bijzonderheden uit zijn herinnering heeft kunnen oproepen.

* * *

De lotgevallen van den Heer Jodocus Poggeman, door W. P. Kops, Amersfoort, Valkhoff en van den Dries (zonder jaartal).

Vriendelijk, vroolijk en eenvoudig, maar wat breedspakig, vertelt de heer Kops van een oud vrijer, lid van een celibatairen-club, die op een propaganda-vergadering van geheel-onthouders zóó bang wordt gemaakt, dat hij niets meer wil drinken dan melk en water, waarna hij in handen valt van een schoelje, die op zijn kosten een sanatorium wil oprichten, waarin de patiënten door koud water, plantaardig voedsel en wrijvingen zullen worden genezen. Zijn vrienden, medeleden van 't celibatairen-clubje, doen al het mogelijke om hem te redden, zijn hospita helpt hun een handje, doch zijn geïmproviseerde geneesheer vliegt hem op een nacht naar de keel en stoot hem eenige malen een dolk in den hals. Jodocus Poggeman sterft niet, geneest volkomen, trouwt met een lief duitsch meisje, nadat een ander lid van de club met zijn hospita is gaan strijken en allen, behalve de voorzitter, ontrouw zijn geworden aan hun anti-huwelijks-eeden. Hier en daar is de schrijver een beetje kinderachtig in zijn overdrijving; maar dat belet ons niet zijn boek toch wel jolig te vinden. Het behoort tot de zeer goede grappige lektuur en is volstrekt niet onmogelijker of minder, vermakelijk dan menige vertaling uit het Engelsch in 't zelfde genre, die men voor onnavolgbaar geestig laat doorgaan. „De lotgevallen van Jodocus Poggeman" zullen ongetwijfeld menigeen doen lachen, zelfs de voorstanders van plantaardige voeding en de tegenstanders van 't huwelijk en van alcohol-gebruik; want ernstig schijnen des schrijvers argumenten niet bedoeld. De uitgevers lieten het boek zeer fraai en op mooi papier drukken. De heer Koppénol gaf een aardig plaatje voor den omslag.

F. L.